

χωριάτης

χωριάτης, ο, θηλ. **χωριάτισσα** κ. **χωριάτα, η**, ουσ. [< μσν. χωριάτης < χωριό + κατάλ. -ιάτης], ο χωριάτης· (υποτιμητικά) άνθρωπος άξεστος, απολίτιστος, αγροίκος: «είχε μαζί του κι έναν χωριάτη που τον έκανε ρεζίλι με τις ανοησίες του»·

- γίναμε από δυο χωριά χωριάτες, βλ. λ. [χωριό](#)·

- δώσε θάρρος στο χωριάτη να σ' ανέβει στο κρεβάτι, βλ. λ. [θάρος](#)·

- ο χωριάτης άγιος κι αν γενεί, σκατένια έχει τη χάρη, ο άξεστος,, ο αγενής, ο αγροίκος, πολύ δύσκολα αλλάζει χαρακτήρα: «όσο κι αν προσπαθεί να συμπεριφερθεί σαν πρωτευουσιάνος, δεν καταφέρνει τίποτα, γιατί ο χωριάτης, άγιος κι αν γενεί, σκατένια έχει τη χάρη». Συνών. ο βλάχος άρχων κι αν γενεί, βλαχίλα θα μυρίζει / ο γάιδαρος είναι γάιδαρος και ας φορεί και σέλα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας